

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๓
ความโหดร้ายไม่มีอะไรเกินกิเลส

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๗๐๐ คน)

ก่อนจึงหัน

ดูซิพระจำนวนเท่าไร รวม ๕๐ องค์ ท่านมาฉันทันใจไม่กึ่งองค์ ท่านฝึกท่าน
ทรมานเพื่อความดี เพื่อเป็นพระดี ท่านทนเห็นไหม พวกเราไม่มีใครรอดใครทนให้เห็น
บ้างเลย โกรโงโสทะเหละเกะกะ มองไปทางไหนขวางหูขวางตา ขวางทุกอย่าง เพราะมี
แต่กิเลส มันจึงขวางธรรมคือความดีงามตลอดเวลา เราสอนมาจนจะตายแล้วนะ นี่ยังไม่
เปิดออก ๆ ฟุ้งฟุ้งหลายทราบหรือยัง หรือจะพากันจมลงในนรกสด ๆ ร้อน ๆ นี่เห
รอก เราอยากพูดอย่างนั้นนะ นี่ไม่ได้สอนเล่น ๆ นะสอนฟุ้งฟุ้งหลาย นรกเดือดพล่าน
ๆ มากี่กัปกี่กัลป์ ยังมาปฏิบัติแล้วนรกไม่มีอยู่หรือ นี่ลากขึ้นขนาดนั้นนะ มันจำอยู่ในหัว
ใจจะให้ว่ายยังไง

พระพุทธรูปเจ้าศาสดาองค์เอกทุกพระองค์ ไม่ได้เคลื่อนคลาดจากกันนะ สอนด้วย
ความรู้ยิ่งเห็นจริงจริง ๆ ไม่ได้เคลื่อนคลาดนะ โลกวิทู ๆ รู้แจ้งเห็นหมดมาสอนโลก
ไม่ได้หลับตามาสอนเหมือนกิเลสหลับตาจูงสัตว์โลก มันโง่จะตายกิเลสมันหลับตาจูงก็
ได้ ไม่ต้องลืมหัดจูง มันขัดกันอย่างนั้นนะ ธรรมท่านสอนท่านสอนด้วยหูแจ้งตาสว่าง
พวกเราเป็นยังไง มันเลวจริง ๆ อยากพูดให้ฟังอย่างนี้ละนะ เราผู้สอนเราทนไม่ไหวเรา
ก็ลากแรง ๆ บ้าง อันนี้ลากขึ้นแรง ๆ ไม่ได้ทุบได้ตีฟุ้งฟุ้งหลายให้บอกซ้ำ ลากขึ้น
แรง ๆ ไม่งั้นมันจะจมนรกทั้งเป็น

กิเลสมันกล่อมไปหมด มันไม่มีอะไรที่ขึ้นชื่อว่าสิ่งที่เป็นภัยต่อสัตว์มันไม่ไหวแล้ว
สิ่งที่เป็นคุณต่อสัตว์มันไม่ไหวแล้ว ฟุ้งซินะ นี่ละจึงเรียกว่ากิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกัน ๆ จึง
มีศาสนา มาสอน ไม่งั้นไม่ได้จะจมจริง ๆ นี่ก็สอนเต็มกำลังความสามารถ เวลานี้ นำฟ
ุ้งฟุ้งหลายร่วม ๓ ปีเข้ามาแล้ว ธรรมะนี่เริ่มเปิดออก ๆ เพราะจะจนจะตายแล้ว ความ
สงสารล้นพ้น นี่ละที่ได้อุตสาหะพยายาม พวกท่านทั้งหลายยังจะหาว่าหลงตานี้มาดูดา
ว่ากล่าว พูดสกปรกโสมม พวกจมอยู่ในกองมูตรกองคูมันสกปรกหรือไม่สกปรก ลาก
ขึ้นจากกองมูตรกองคู ยังหาว่าการลากนี้เป็นความสกปรกโสมม ดูว่ากล่าวอยู่หรือ
เอาไปพิจารณาเถิด ถึงขนาดนั้นนะเดี๋ยวนี้

โห มันเดือดพล่าน ๆ มากี่กัปกี่กัลป์ เฒ่าสัตว์นรกทั้งหลายที่กิเลสหลอกว่านรก
ไม่มี ๆ นั้นแหละ ที่ไหนจะอดแน่นยิ่งกว่าสัตว์นรก เพราะมันชอบทำตั้งแต่ความชั่วกัน
นั้นซิ เวลาฟังไม่อยากฟัง ยังต่อต้านธรรมอีก ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ต่อสู้ธรรม เห็นว่าธรรม

เป็นข้าศึก กิเลสเป็นข้าศึกในหัวใจไม่ได้ดูเลย นี่ดูซิพระท่านอุตส่าห์พยายามมาจากภาค ไทน์ นี่ทุกภาคนะ วัดนี้รับไว้ทุกภาคทั่วประเทศไทย ที่ท่านอุตส่าห์พยายามมาบิ๊งบิ่น เห็นไหมล่ะ ดูเอาซิ เอาเป็นตัวอย่างบ้างซิ เราไม่ได้แบบท่าน เราให้แบบลูกศิษย์มีครู สอนก็ยังมีดี อย่าโกโรโกโสเลอะ ๆ เทอะ ๆ ถ้าเป็นรถก็ไม่มีเบรก เหยียบแต่คันเร่ง ลง คลอง ๆ จมไป ๆ อย่างนั้นนะเวลานี้ โห มันทุเรศจริง ๆ นะ

ท่านทั้งหลายเห็นว่าเรามาพูดเล่นกับพี่น้องทั้งหลายเธอ ถึงได้นอนใจ ๆ สอน ขนาดนี้แล้วยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่เธอ หนานขนาดไหนถามเจ้าของบ้างซิ หรือว่าบางขนาด ไทน์ให้ว่าจ้างเธอ นี่ที่มันทุเรศจริง ๆ นะ มองไปที่ไหนมันจะดูไม่ได้นะ นั่นละธรรมดา โลกดูตลอดทั่วถึง ดูละเอียดลออ โลกไม่เห็น ธรรมเห็นหมด พระพุทธเจ้าสอนมานี้ ทั้ง โลกเห็น ทั้งโลกไม่เห็น ธรรมสอนหมด โลกมันก็ไม่ยอมฟังเสียงละซิ มันทนาจริง ๆ นะ หลังจ้งหัน

ทางเข้ามานี่มันมักจะปิดอยู่ตลอดนะ เพราะใครมาก็ข่มขำม ไม่เคยรู้ว่านี่เป็น ทางเพื่ออะไร ใครมาก็ปั๊บปั๊บบ้างเสีย เราอยากเอาอีตาซี่เหล่านี้มานอนอยู่ที่นี้สักหน่อย อีตาซี่เหล่านี้ คือแกกินเหล้าแล้วมาซี่แตกอยู่แถวนี้ มันปิดดี เอาอีตาซี่เหล่านี้มานอนอยู่ที่นี้ สักหน่อย ให้มันแตกฮือหมดเลย อันอื่นเอาปิดไม่อยู่ ถ้าเอาอีตาซี่เหล่านี้ โอ๊ย เปิด โลงเลย อีตาคนนี้มีงานที่ไหนแกต้องเป็นหัวหน้า ชัดเหล้าเสียพอแล้วนอนที่ไหนนอน ได้เลย ทุกแห่ง เพราะฉะนั้นจึงว่านี่มันปิดนักหนา เราจะเอาอีตาซี่เหล่านี้มานอนแถวนี้สัก หน่อย ศาลาหลังนี้มันเก่งนัก เอาอีตาซี่เหล่านี้มานอนที่นี่คนเดียว โอ๊ย แตกฮือเลย แม้ แต่หลวงตาเองก็จะทนไม่ไหว หลวงตาก็จะเผ่นเหมือนกัน อย่าว่าแต่ใครเก่งเลย

ก็หลวงตานั่นแหละเอาอยู่หมดเลยเทียว ตั้งแต่นั้นแล้วฟาดเอาอย่างเต็มเหนี่ยว เทศน์อย่างเด็ดขาด บอกให้กราบลูก ไปเอาลูกทุกคนมา กราบลูก กราบเมียแล้วกราบ ลูก หมาที่ไหนขึ้นมานี้ก็กราบหมา ขนาดนั้นนะ เราสู้หมาไม่ได้ต้องยอมรับความจริง อะไร ๆ ที่ไหนกราบให้หมด ทำไมมนุษย์ทุกคนถึงโง่กว่าหมา โง่กว่าสัตว์เหล่านี้ เอามา เทียบกันซินะ เราเลวขนาดไหน ยังทะนงอยู่เธอ กินซี่ทะลักไปหมดยังไม่รู้ตัวหรือ เด็ก เหล่านี้เขาไม่ได้ซี่ทะลักนะ ฟาดลงไปอีก เมียไม่ซี่ทะลัก ลูกไม่ซี่ทะลัก ไปกราบลูกกราบ เมีย ขนabalงไปเลย ถึงได้ยอมขาดสะบั้นเลย

ตั้งแต่วันนั้นไม่แตะเลยนะ แกจริงมาก เพราะทางนี้ก็เด็ดใส่กัน ก็ดูให้เขาเปิด เอาไก่มาให้กราบหมด หมู หมา เปิด ไก่ เขาไม่ได้ซี่ทะลัก อันนี้ซี่ไปเรื่อยซี่ตะไปเลย ทำไมมันเลวยิ่งกว่าหมา ยังทะนงตัวอยู่เธอ ไม่ยอมกราบหมาหรือ เอาขนาดนั้น แล้ว หยุด ครับ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปหยุดแล้วที่นี้ จริง ๆ เธอ เราจะเอาหมามาเป็นพยานนะ

ซ้ำอีกนะ ถ้าหากไม่เอาหามาเป็นพยาน ให้หมาขี้รดหัวมัน ขนาดนั้นละ หยุดเลยนะ ขนาดตั้งแต่บัดนั้นไม่แตะเลยนะ แกก็จริงเหมือนกันจนกระทั่งวันตาย หยุดเลย

เห็นไหมล่ะโอวาทสอน เป็นยังใจฟังซิ เอาหมาเอาหมาเอาเปิดเอาไก่มาให้้อีตาคคน นี้กราบคนเดียว มันสู้หมาไม่ได้ ออกจากนั้นให้หมาขี้รดหัวมันอีก ก็สะแตกเหล่าแล้วขี้รด พวกหมา หมา เป็ด ไก่ เขาไม่ได้ขี้รด สู้พวกเขาไม่ได้ ให้เขามาขี้ใส่หัว สู้เขาไม่ได้ ต้องยอมให้เขาขี้ เอาขนาดนั้น นั่นละเห็นไหมเรื่องของสกปรกกับของสะอาดชะล้างกัน สกปรกอย่างนั้น น้ำฟาดลงอย่างหนัก แกก็หยุดตั้งแต่บัดนั้น สาปแล้วเรื่องสุรา ไม่แตะเลยนะ ตั้งแต่บัดนั้นต่อไปจนกระทั่งตาย

ฟังเอาซิธรรมะของท่าน มีบทหนักบทเบาอย่างนั้นฟังเอา อย่างที่พูดนี้ ไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน น้ำหนักไม่พอกัน ไม่เหนือกันแกไม่ตก ท่านไม่ได้คำนึงว่าหยาบว่าโลนว่าดูว่าดำ นั้นเรื่องของกิเลสป้องกันตัวมันต่างหาก ให้รู้กันเสียนะ อุบายวิธีการต่าง ๆ ถ้าพูดอะไรมีดู ๆ ดำ ๆ บ้าง กิเลสมันป้องกันตัว อู้ย ท่านดู พูดสกปรกโสมนอย่างนั้น อย่างนี้ กิเลสมันป้องกันตัว ตัวกิเลสมันสกปรกที่สุด ธรรมะลงไปที่ว่าหยาบโลนคือน้ำสะอาดขัดลงไปตรงนั้น กิเลสมันปิดมันไม่ให้แตะ มันปิดกันมันว่า หาวว่าท่านพูดสกปรก ตัวกิเลสมันตัวสกปรกมันกันมันกางเอาไว้ไม่ให้ น้ำที่สะอาดเข้าไป หาวว่าท่านพูดสกปรก

การพูด-พูด คือน้ำที่สะอาดได้แก่ธรรม ชะล้างลงไปตรงนั้น มันไม่ยอมให้แตะ จึงหาเรื่องว่าท่านพูดดูพูดดำ ท่านพูดหยาบพูดโลน ธรรมะไม่เคยคำนึงถึงเรื่องหยาบเรื่องโลนนะ ว่าดูว่าดำ ธรรมะไม่มี เหมือนกับน้ำสะอาดชะล้างที่สกปรก ไม่ได้มีว่ามี เตือดมีแค้นมีดูมีอะไรต่ออะไร ไม่เคยมีเจตนาอย่างนั้น มันสกปรกนี้ไหลไป ๆ ชะลงไปถูกไป นั่นละน้ำสะอาดเป็นอย่างนั้น ไม่มาคำนึงถึงเรื่องความสกปรกความสะอาดอะไร แหละ ท่านไม่ได้คำนึง สิ่งที่แกกัณฑ์คืออะไร เอาตรงนั้น น้ำหนักเป็นของสำคัญ ถ้าน้ำหนักไม่พอกันแกไม่ตก ต้องมีน้ำหนักพอกัน เหนือกัน ๆ

อย่างที่ว่าท่านพูดดูพูดดำพูดอะไร ๆ มีแต่กิเลสป้องกันตัวมัน ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ คือตัวมันตัวสกปรกที่สุด ตัวหยาบโลนที่สุด ตัวดูตัวโหดร้ายที่สุด คือตัวของมัน ธรรมะชำระ แก้อันนี้ลงไป แก่โหดร้ายลงไปให้กลายเป็นคนดี ก็หาวว่าทางนี้ดูดำ โหดร้าย แนะ เป็นอย่างนั้นนะกิเลส มันเก่งไหม มันสวมรอย ๆ สวมรอยเลย เราไม่รู้ ธรรมะจำไปหมดยังบอกแล้ว มันอยู่จากไหนรู้หมด..ธรรม ไม่อย่างนั้นแกไม่ตก

อะไรจะสกปรกยิ่งกว่ากิเลส โหดร้ายทารุณ ไม่มีอะไรเกินกิเลส นี้ละหลักใหญ่ เป็นอย่างนี้ ทีนี้ธรรมะชะล้างลงไปตรงนั้น ๆ มันก็หาวว่าธรรมะนี้โหดร้ายทารุณ เห็นไหมมันสวมรอยทันที หาวว่าดูดำว่ากล่าว หาวว่าสกปรกโสมน ธรรมะเป็นของสะอาด สกปรกที่ไหน ตัวกิเลสสกปรกมันไม่ให้แตะมัน เอาธรรมะชะล้างสิ่งสกปรก มันหาวว่า

ธรรมะนี้สกปรก ดูซินะ อย่างน้ำมันถึงได้กล่อมโลโก้ ๆ ตาบอดหูหนวกอย่างพวกเรา
มันถึงได้กล่อม

ที่นี่ย่นเข้าไป ที่รวมของสกปรกอยู่ที่ไหน ก็เลสมันก็ไม่บอก มันไม่ให้รู้ อยู่ที่ใจ
เท่านั้นธรรมะฟาดเข้าไปตรงนั้น อยู่ที่ใจ แก่ใจให้ค่อยมีความสะอาดสะอาดอันขึ้นมา แล้ว
กองทุกข์ก็จางไป ๆ ความสุขความสงบเย็นใจก็ค่อยปรากฏขึ้นมา นั่นคือธรรม ผลของ
การชำระได้แก่ความสงบเย็นใจ ผลแห่งการสั่งสมความสกปรกได้แก่กองทุกข์ อยู่ที่หัว
ใจ ๆ ไม่ได้อยู่ที่อื่น แล้วโลกเห็นเมื่อไร โลกไม่เห็น เรื่องของกิเลสเอาชด ๆ อย่างนี้ละ
นะ อย่างเราพอรู้ดีชั่ว รู้ผิดรู้ถูก รู้สะอาดรู้สกปรก รู้บุญรู้บาป ท่านก็สอนให้ปฏิบัติสม
ควรแก่ภูมิของผู้บุญรู้บาป รู้ดีชั่ว รู้หนักรู้เบา สัตว์ทั้งหลายเขานุ่งชิ้นนุ่งผ้าไหม เขาไม่
ได้นุ่ง มนุษย์เราทำไมจึงต้องนุ่งเสื่อนุ่งผ้าแดงเนื้อแดงตัว เพราะอะไร นั่นมีทั้งธรรมมี
ทั้งกิเลสอยู่ในนั้น

กิเลสก็คือตัวสกปรก มันอยู่เต็มเนื้อเต็มกายของสัตว์มนุษย์เรา จึงต้องปิดต้อง
ป้องเอาไว้พอให้น้ำดู แล้วมันก็แยกออกมาเป็นเครื่องประดับตกแต่งให้สวยงาม ให้
หรูหราฟุ้ง่า ให้สนใจกว่านั้นอีก ลืมตัวสกปรก ที่มันเป็นตัวสกปรกนั้นหมด นั่นเห็น
ไหมล่ะ เอาไปดูซิ ความจริงคือปิดป้องกำบังเอาไว้ หุ้มห่อเอาไว้ คือห่อความสกปรก
ของกิเลสทั้งหมดพอให้อยู่ได้ แต่นั่นกิเลสมันก็เปิดขึ้นมาอีก ให้ตกแต่งสวยงาม อันนั้น
มาประดับเอาขึ้นมาประดับ นี่เรื่องของกิเลสออกบ้านนะ ที่นี้โลกทั้งหลายก็มามองดูนี้ ลืม
ดูตัวสกปรก ธรรมเจ้าหมดเลย คำเหล่านี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหม โลกถึงได้ลืมเนื้อ
ลืมตัว ลืมจนกระทั่งเอายศถาบรรดาศักดิ์มาเหยียบย่ำทำลายกันเพราะอำนาจของกิเลส
ตัวนี้เอง มันแทรกอยู่ในนั้น

พระพุทธเจ้าท่านเปิดโล่งหมด ให้ความเสมอภาคแก่สัตว์ทั้งหลายด้วยกัน นั่น
เห็นไหมธรรมเจ้าไปหมดเลย ถ้าเป็นมนุษย์ก็ไม่มีชั้นวรรณะที่จะมาถือนายิต เพื่อมาดูถูก
เหยียดหยามย่ำยีกัน เอากรรมครอบงำเลย สัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาทั่วโลกนี้มีกรรมเป็น
แดนเกิด ไม่ได้เกิดมาด้วยความต้องการของตนโดยลำพัง ถ้าตามต้องการแล้วใครไม่
อยากต่ำ อยากสูงทุกคน ดีทุกคน แต่น้ำมันเป็นไปไม่ได้เพราะกรรมไม่อำนาจ ตัวทำไว้
ยังงกรรมต้องเป็นมาอย่างนั้น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ท่านจึงบอกว่า สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย
ด้วยกันหมดทั้งสิ้น คือไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างกรรมเต็มตัว ๆ
กรรมดีกรรมชั่วสับสนปนเป แต่ละสัตว์ละบุคคลเหมือนกันหมด ท่านจึงให้ความเสมอ
ภาค ให้ปฏิบัติตัว อยู่ในฐานะใดก็ทำตัวให้ดี ๆ อย่าดูถูกเหยียดหยาม คนนี้ชั้นนั้นชั้นนี้
คนนี้ยศสูง คนนี้ยศต่ำ มาดูถูกเหยียดหยามกันด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ อันนี้เป็นเรื่อง

ของกิเลสเหยียบย่ำทำลายหัวใจกัน คนเราไปดูถูกกันมันเป็นยังไง ตั้งแต่เด็กลงไปว่า มันดูซี มันร้องไห้เนี่ย จะว่าอะไรผู้ใหญ่เรา ไม่เสียใจมันร้องไห้หรือเด็ก ไปดูถูกเด็ก อันนี้มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายยิ่งรู้ภาษายิ่งกว่าเด็กเข้าไปอีก

ท่านจึงสอนครอบคลุมไปหมด ไม่ให้ดูถูก เมื่อต่างคนต่างไม่ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกัน และกัน ต่างคนต่างยอมรับกรรมดีกรรมชั่ว ซึ่งตนเองเป็นผู้ทำเอง คนอื่นไปตกแต่งไม่ได้ ถ้าตนยอมรับนี้แล้วก็ให้ต่างคนต่างปรับเนื้อปรับตัว ให้อภัยซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือกัน มีแก่ใจต่อกัน นั่น ทีนี้โลกก็ประสานกันซิ นี่ละโลกประสานด้วยธรรม

ถ้ากิเลสละแยกส่วนแบ่งส่วนให้แตกกระจายคนขึ้นขึ้น ๆ นอกจากว่า นี้ลูกเขา นี้ลูกเรา ยังเอาลูกเราไปเหยียบลูกเขาอีก ถ้าเห็นแก่ตัวเป็นอย่างนั้นนะ เอามาเหยียบบ้านเขา เอาฐานะเราเหยียบเขา หรือผู้มีฐานะต่ำต้อยกว่า เหยียบกันลงไป ๆ เอาภาคนี้เหยียบภาคนั้น เอาภาคนั้นเหยียบภาคนี้ เรียกว่าทำลายทั่ว ถ้าเราพูดประเทศไทย ทำลายทั่วประเทศไทย คนนี้ไม่ใช่คนสมัครสมาน คือคนทำลายโลก ทำลายประเทศ นี่คือกิเลส กิเลสต้องทำลายตลอด ยกตนข่มท่าน ๆ ไปตลอด ถ้าเป็นธรรมแล้วสมัครสมาน อวัยวะส่วนไหนไม่ตีรับแก้ไข นั่นถึงถูก มีบกพร่องตรงไหน เป็นแผลเป็นอะไรให้รับแก้ไขตัดแปลงอวัยวะนี้ ถ้าหากว่าแก้ไขตัดแปลงไม่ได้แล้วจะเสียกันทั้งร่างเลย

อันนี้มนุษย์ ยกตัวอย่าง เช่น ประเทศไทยทั้งประเทศ ส่วนไหนบกพร่องช่วยเหลือกัน มีแก่ใจอุ้มชูกัน เหมือนกับเราบำรุงรักษาธาตุชั้นธำมรงค์ของเรานี้ แล้วก็ดีขึ้น ๆ อันนี้ไม่ดีเอามัดไปพันมันเป็นอย่างนี้ ไปตำหนิมันแล้วเอามัดไปพันตรงที่ไม่ดี ขาดสะบั้นไปหมด คนคนนั้นเลยตาย คนไหนไม่ดีก็ดูถูกเหยียดหยามกันยิ่งแล้ว นี่ละธรรม ท่านจึงให้สमान ๆ อันไหนไม่ดีให้พยายามเยียวยา ถ้าช่วยเหลือกันได้แรงแไหนให้รับช่วยเหลือกัน

นั่นละท่านว่า สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลาย คือให้รักกัน ด้วยเป็นผู้มีกรรมด้วยกันทุกคน อย่าดูถูกเหยียดหยามกัน แล้วก็ให้ต่างคนต่างช่วยเหลือ มีแก่ใจต่อกัน ไปไหนสมัครสมานกันได้หมด นั่นคนมีธรรม ไม่ได้มีละ คนนั้นอยู่บ้านนั้น คนนี้อยู่เมืองนี้ ไม่ได้มีละ ทราบเฉย ๆ ว่าอยู่ที่นั่นที่นี้ แต่ไม่นำมาดูถูกเหยียดหยามและยกยอปอปั้นกันโดยหาเหตุผลไม่ได้นะ ให้สमानกันอย่างนั้น

นี่เราพูดถึงเรื่องความสะอาดชะล้างสิ่งสกปรก นี่เป็นกว้าง ๆ นะ ทีนี้เข้ามาวงของแต่ละคน ๆ โลกทั้งหลายหาแต่ความสะอาดความสุข ถ้าว่าทางก็ให้สะอาดความสุข ที่อยู่ที่กินที่หลับที่นอนให้เป็นความสะอาดความสุข เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวให้สะอาดความสุข หูหราฟูฟ่า เป็นความสะอาดความสุขเพื่อร่างกายเท่านั้น ใจสกปรกยิ่งกว่านรกทั้งเป็นอยู่

นั่น ไม่ได้มองดูกันเลย ดูกันบ้างซิตรงนี้ ใจเป็นยังไง สิ่งเหล่านี้หุรหุราฟุฟา ใจมันหุรหุราด้วยอะไร หุรหุราด้วยไฟเผาหัวมัน หาความสะอาดไม่ได้คือใจ แต่งให้แต่ร่างกาย ส่วนที่จะแต่งให้จิตใจได้รับความสะอาดสบายโล่งโล่งนี้ไม่มี ธรรมพระพุทธรเจ้า จึงชะล้างสิ่งสกปรกภายในใจนี้ออก จิตใจก็โล่งโล่งสบาย ๆ

นี่ละทำความสะดวกให้ใจ บำรุงรักษาใจ ที่อยู่ก็วิหารธรรม ธรรมเป็นเครื่องอยู่ ความเพียรเป็นเครื่องอดเครื่องหนุน เพียรเพื่อจะแก้ไขตัดแปลงตนเองให้เป็นคนดี สนับสนุนกันไป ใจก็โล่งไป ๆ สบายไป นี่เรียกว่าตกแต่งที่อยู่ให้ใจ ที่อยู่ที่อาศัยทุกอย่างให้ใจ อย่าตกแต่งเป็นบักันแต่ร่างกายจนเกินไป พวกกันเข้าใจแล้วยัง จะให้ว่าอย่างไรอีก เอาไม้ตีด้วยหรือ นั่นมันเกินไป ทั้งสอนทั้งไม่ไล่ตี มันเกินไป

มันก็เป็นศาสนาญี่ปุ่นหรือไฉน งามานา ใครนั่งสัปหงกกัน อาจารย์เอาไม้ตีเลย ดูว่าอย่างนั้นเขาบอก อันนี้ก็ไต่ยีนมาแว้ว ๆ นะ เขาโกหกหรือไม่โกหกแต่เราไม่มีเจตนาอะไร เขามาเล่าให้ฟัง เขาเล่าว่าลูกศิษย์ลูกหานั่งภาวนาอยู่นี้ อาจารย์จะเดินกึก ๆ ไปดู คนไหนมีสัปหงกกันเอาไม้หวด ๆ ว่านั่นนะ เราก็เลยนำอันนี้มา ถ้าไม่เป็นความจริงเราก็ก๊อคนหนึ่ง แต่ไม่มีเจตนา

ตกแต่งบ้างซี จิตใจมีแต่ความตึบตันอันตู่ มีแต่ความทุกข์ความทรมานอยู่ทั่วดินแดนรู้ใหม่เวลานี้ เราว่าโลกนี้มันเจริญที่ตรงไหน มันเจริญเกี่ยวกับร่างกายซึ่งเป็นสิ่งพอกพูนของกิเลสหลอกคนต่างหากนะ ส่วนธรรมที่จะแก้ไขปิดหัวกิเลสออก คือเพื่อความสะดวกแก่ทางด้านจิตใจด้วยความดีงามทั้งหลาย ธรรมท่านว่าอย่างนั้นนะ ให้ตกแต่งอันนี้แล้ว ข้างนอกก็ตกแต่งที่นี้ เหมาะสมไปหมด ถ้าภายในใจดีแล้วภายนอกก็ดีไปหมด ตกแต่งยังงี้ ๆ ภายในใจเป็นผู้บงการเอง ด้วยธรรม ๆ

อันนี้มันด้วยกิเลส ๆ บงการ มันถึงมาตึบตันอันตู่ในเจ้าของที่ว่าหุร ๆ หุรา ๆ ตกแต่งให้ดี ๆ แล้วตัวทุกข์ใหญ่อยู่ตรงนั้น มหาเศรษฐีไม่สนใจในธรรม นั่นคือไฟนรกเผาหัวมันรู้จักไหมละ ดูให้ชัดซิ นี่ละธรรมสอนโลกท่านสอนอย่างนี้นะ ธรรมนี้จำไปหมดเลย ให้พัฒนาจิตใจ สำคัญมากเป็นอันดับหนึ่ง ที่จะพัฒนาร่างกาย สถานที่อยู่อาศัย ต้องพัฒนาทางด้านจิตใจประกอบให้เป็นผู้เคียงหรือเป็นอาจารย์ หรือเป็นครูสอนกันไป ตัวเรานั้นละสอนทางด้านนามธรรมสอนด้านวัตถุ จิตใจคือนามธรรม ปรับปรุงจิตใจให้ดี แก้ไขตัดแปลงอันไหนไม่ดีทางด้านวัตถุ เอ้า แก้ไขกันไป ถ้าแก้ไขโดยธรรมแล้วดีทั้งนั้น อันนี้มันแก้ไขด้วยกิเลส มันพอกพูนด้วยกิเลส เอาไฟเผาตัวไม่รู้ตัวนะ

ให้พวกกันตกแต่งทั้งภายนอกภายใน จิตใจก็ตกแต่ง ภาวนา ใจมันไม่สงบเพราะมันสกปรก มันสร้างความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา สร้างอารมณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาภาย

ในใจ กวนใจ ๆ ผลก็คือความทุกข์ความทรมาน ที่นี้เวลาเราอบรมจิตใจภาวนานี้ ระวังไม่ให้มันยุ่งภายนอก เอาธรรมที่เป็นโอสถซึ่งจะบำรุงรักษาใจให้ดีให้สงบร่มเย็นนี้เข้าแทนที่ เช่น กำหนด พุทโธก็ดี ธัมโม หรือสังโฆ คำบริกรรมใดก็ดี นี่คือการมณของธรรม ให้เกาะที่นี้ ที่นี้จะพาสะอาดสะอาดอัน ที่นี้จะพาให้มีความสงบร่มเย็น อารมณ์เหล่านั้นภัยทั้งนั้น นั่นธรรมชะล้างกันอย่างนั้น

ที่นี้ใจก็ค่อยเบิกกว้างออก ๆ ก็สงบร่มเย็น ๆ ไม่ฟุ้งซ่านรำคาญอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับเหมือนที่เคยเป็นมา ผู้ได้อบรมธรรมะเห็นประจักษ์อยู่อย่างนี้นะ นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า ถ้ามีแต่กิเลสล้วน ๆ โลกนี้เป็นไฟตลอด มองกันบ้านนี้เจริญ บ้านนั้นเจริญ มันก็เจริญแบบเหยียบย่ำกัน ใครมีอำนาจมากเท่าไรยิ่งสั่งสมอำนาจมากขึ้น ๆ เหยียบย่ำทำลายผู้มีอำนาจน้อย หรือผู้ด้อยอำนาจ ด้อยฐานะต่าง ๆ ด้อยความรู้วิชา พวกนี้เหยียบย่ำทำลาย นี่คือเรื่องของกิเลส ถ้าเรื่องของธรรมกระจายออกมา ตรงไหนบกพร่อง เอ้า ช่วยกัน ๆ อันไหนเป็นที่ลุ่ม เอ้า ถมลงไป ถ้าดินก็ดี อันไหนสูงกวาดลงมาให้สม่ำเสมอกันไป เพื่อความสุขจะได้สม่ำเสมอกันไป นี่เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้นนะ

โลกมันมีแต่โลกกิเลส แล้วที่นี้เวลาหาความสุขนั้นนะ ตั้งแต่มาอำนาจลงมาถึงความสุขที่ไหนไม่มี มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น ยิ่งใหญ่ยิ่งโตเท่าไรยิ่งรักยิ่งสงวนอำนาจใหญ่โตควบคุมไว้หมดไม่ให้มีใครมาผ่านได้แหละว่างั้นเลย ทำลายไปเรื่อย กดขี่บังคับกันไปเรื่อย เอาอำนาจเจ้าของกดขี่บังคับเขาถือว่าเป็นความสุข มันไม่ได้สุข กองทุกข์อยู่กับผู้หากวาดหาต้อนนี้มากที่สุดคือผู้นี้เอง นี่หาด้วยความเป็นธรรม ดูด้วยความเป็นธรรมเป็นอย่างนั้น แล้วที่ไหนที่มีความสุขความเจริญในโลกอันนี้ ไม่มีนะถ้าไม่มีธรรม มีแต่โลกเป็นพินเป็นไฟ

แต่กิเลสไม่ให้มองพินมองไฟ มันให้มองหาตั้งแต่ข้างนอก ไปข้างนอก เพื่อสั่งสมพินไฟมาทับถมเผาตัวเองเข้าเรื่อย ๆ อย่างนั้น โลกจึงไม่มีที่สิ้นสุดของวิภวแห่งความทุกข์ทั้งหลาย ไฟเผาตลอดเวลา ถ้าธรรมจับเข้าไปปั๊บนี้จะมีวรรคมีตอน นั่นละหาความสุขต้องหาที่ใจหาที่ธรรม พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกใครเสมอเหมือน ไม่มี ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีเหมือนพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ นี่แหละธรรมสอนโลก ท่านสมบูรณ์แบบด้วยความสุข และเอาความสุขมาสอน กำจัดความทุกข์ออก ทุกข์มันมาด้วยเหตุผลโลกอะไรแก่มันออก ๆ เพื่อความสุขจะเจริญออกงามขึ้นไป นั่น ท่านสอนธรรมท่านสอนอย่างนั้นนะ ท่านแก้มืออย่างนั้น ท่านได้ผลอย่างนั้น แล้วเอาวิธีการอย่างนั้นมาสอนโลก ท่านไม่สอนสู่มสู่มหัว

พวกเรามันไม่ได้เป็นอย่างนั้นซี มองเห็นเขามีเงินมีทองมีข้าวมีของ มีดีกราม บ้านช่อง เครื่องใช้ไม้สอยหรูหราฟู่ฟ่า ว่าบ้านนี้คนนี้เขามีความสุข ฟังซิ นี่แหละกิเลส มันหลอก มันสุขอะไร ? ธรรมจับเข้าไป ไฟกองเท่านั้นแหละ กองเท่าที่มันมีนั่น สมบัติ ข้าวของเงินทองมากน้อย ถ้าไม่มีธรรมแทรกแล้วเป็นไฟทั้งนั้น ถ้ามีธรรมแทรกเป็นคุณ ขึ้นมา แยกแยะไปใช้ทางไหนเป็นประโยชน์ ๆ เพราะธรรมพาใช้ ถ้ากิเลสพาใช้เป็นพิน เป็นไฟมาเผาไหม้ตัวเองและเผาไหม้คนอื่นตลอดไปหมด ให้พากันจำเอานะ วันนี้พูด เพียงเท่านี้...

(คณะ ผ.อ.โรงพยาบาลอำเภอนาทม จังหวัดสกลนคร เข้ามากราบ)โรงพยาบาลนาทมนั้นเราก็คเคยช่วย จำได้แต่ให้ตึก นาทมเราให้ตึก ดูเหมือน ๒ ชั้น ลืมแล้วยังไม่เสร็จดี เราไปดู จากนั้นมาไม่ได้ไปอีก เพราะงานเรามากนะ อะไรอีก วันนี้อ่าขออะไรนะ เราจะตายแล้ว (ไม่ได้ขออะไรครับ) อ้าว มันต้องขู่อะไรซี ไม่ขู่ของจริง ๆ ที่นี้มันเข็ดก็ขู่เลยซีจะว่าไง(มาขอพรรับตำแหน่งใหม่เฉย ๆ ครับ) เอาละพอใจ ให้ตั้งหน้าปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองนะ ให้สมบูรณ์ทีเดียว

หมอคือพ่อแม่ของคนไข้ทั้งหลาย ตรงนั้นนะ หมอพยาบาลคือพ่อแม่ของคนไข้ทั้งหลาย เขาวิ่งเข้าไปนี้หัวใจเขาอยู่กับหมอกับพยาบาล กิริยามารยาทของหมอของพยาบาลเป็นยังไง วางตัวกับคนไข้ยังไงบ้าง นิมนวลอ่อนหวานด้วยความเมตตาด้วยแล้ว คนไข้ถูกยชาขนานนี้ก่อนแล้ว ขนานมารยาทที่ให้แก่คนไข้ นี้ถูกแล้ว ยานั่นค่อยตามมาทีหลัง เมื่อส่วนใหญ่ถูกคือหัวใจถูกชุ่มเย็นแล้ว ยาก็เสริมกันไปหายเร็ว ถ้าแม่จะไม่หายก็สุดวิสัย คนไข้ก็เห็นใจหมอ เป็นอย่างนั้นนะ ให้พากันจำเอาไว้

หมอกับหมามันใกล้ ๆ กันนะ ระวังให้ดี พอตัดสระ ออกแล้วสระอาเข้าไป บิบน้ำหมาขี้ันทันที ถ้าขาดก็ขาดหางเท่านั้นแหละ เข้าใจไหม หมอเป็นหมาแต่ไม่มีหาง ขาดพวกนี้ก็ปลอมอีก เข้าใจไหม ใช้ไม่ได้ อย่าเอามาใช้เลย ให้ปฏิบัติอย่างนี้นะ อย่างนี้แหละเข้าหาหมอสอนหมออย่างนี้ เขาเรียกว่า เอาอ้อยไปขายสวน ธรรมเหนืออ้อย นั้นเห็นไหมละ บิบน้ำนี้ออกทันทีเลย พูดจริง ๆ นี้นะ เราเคยพูดลูกศิษย์ลูกหา ที่ไหนโรงพยาบาลไหนมีแต่ลูกศิษย์ทั้งนั้น ศาสตราจารย์ ๆ มีแต่ลูกศิษย์ทั้งนั้น ไปก็สอนลูกศิษย์ ฟาดแต่ ก.ไก่ ก.กา ขึ้นไปเลย

นี่แหละเรื่องของหมอต้องเป็นเหมือนพ่อแม่คนไข้ อบอุ่นเข้าไป คนไข้เท่านั้นมีเธอ ญาติคนไข้เข้าไปเท่าไร หน้าเหี่ยวหน้าแห้งไป พอไปเห็นทางนั้นกิริยามารยาทนุ่มนวลอ่อนหวานต่อคนไข้แล้ว ก็เริ่มยิ้มแย้มแจ่มใส สำหรับคนไข้เริ่มถูกยชาขนานเอกแล้ว คือมารยาท นี่แหละเป็นยาขนานเอก เข้าถึงตัวคนไข้ก่อนยาเลยเชียว จากนั้นก็ปฏิบัติรักษากันไป เมื่อสุดวิสัยไม่ว่าที่ไหนมันก็ตาย ยิ่งโรงพยาบาลนั้นแหละเป็นป่าช้ามากยิ่งขึ้น

กว่าที่ไหน ๆ เราเรียกโรงพยาบาลเฉย ๆ ป้าช้านคน รักษาไม่ไหวมันก็ตายเหมือนกันหมด นอกโรงพยาบาลก็ตาย ในโรงพยาบาลก็ตาย นี่มันสุดวิสัย ใครก็รู้ ถ้าไม่สุดวิสัยอย่าให้เป็นไป ให้ปฏิบัติต่อกัน น้ำใจเป็นของสำคัญมากนะ เอาละสอนเท่านั้นแหละพอให้พร

นี่โรงพยาบาลเจริญศิลป์ ถ้ามาแล้วเราก็จัดให้ ของให้เต็มรถ ๆ อัตราเท่ากันจำนวนเท่ากัน ๆ อันนี้ก็นาถม เจริญศิลป์ สองแล้ว วันนี้สองแล้ว ของเต็มโกดัง ขนมา ๆ ซ้อมมาเป็นแสน ๆ กว้านเต็มเอี้ยด ๆ ไม่บกพร่องนะเป็นประจำ เราอยู่ก็ตามไม่อยู่ก็ตามโรงพยาบาลมาต้องได้ไปทุกโรง ตบท้ายก็เต็มน้ำมันให้หมด จึงว่าช่วยเต็มเหนี่ยว

รถเตี้ยวันนี้ก็ร้อยกกว่าคันนะที่เราช่วยโรงพยาบาล เราไม่ได้บอกให้เขาติด(ป้ายผู้บริจาคน)เขาก็ติดของเขา เราไม่สนใจแหละ มีแต่บอกไว้ว่าไม่ต้องเขียนแหละสำหรับเรา เราไม่ต้องการอะไรแล้ว ชื่อหลวงตาบัวมีแล้วแต่วันเกิด แต่เขาก็ไปเขียนอยู่นั้นแหละเราก็ไม่ว่า มันก็มีประโยชน์อยู่ส่วนหนึ่งเราก็คิด แต่จะคิดเพื่อเรายกยอตนเองไม่มี คิดเพื่อประโยชน์ ถ้าเขาอ่านนี้เขามีความรู้สึกยังงี้ ๆ นั้น ปลุกใจเขาให้เป็นไปในทางที่ดีเราก็เฉย ๆ เสีย เราว่าไม่ต้องการเรื่องของเรา แต่เขาไปเขียนก็เป็นเรื่องของเขาไป แล้วผลประโยชน์มันมีเราก็เลยไม่ห้าม

ปัญหา

ถาม : กราบขออนุญาตเจ้าค่ะ เมื่อคืนนี้หนูปฏิบัติมันปวด เจ็บขามาก คิดว่าการปฏิบัติ ตอนตายทุกขเวทนาความเจ็บปวดคงมีมากกว่านี้ เมื่อเป็นอย่างนี้ จะเอาจิตไว้ตรงไหน ถึงจะไปสู่สุคติ หนูเกิดปัญหาขึ้นมาในใจตัวเองค่ะ ก็ไปเปิดหนังสือชุดเตรียมพร้อมอ่าน ๆ ก็ยังไม่แจ่มในหัว จะทำอย่างไรในเมื่อทุกขเวทนาเป็นอย่างนี้ จะทำยังไงจิตถึงจะไปสู่สุคติได้ เพราะความทุกข์ระทมในความปวดเจ็บนี้มากเหลือเกิน จะแยกออกได้อย่างไร

ตอบ พิจารณาทุกข์ ถามถึงเรื่องทุกข์มันถึงชัดเจน เรื่องไปสู่สุคติไม่สู่สุคติไม่ต้องถาม ให้ดูอันนี้ให้ชัดเจน ทุกข์มันเกิดขึ้นจากอะไร อะไรเป็นทุกข์ หนังสือเอ็นกระดูกนี้หรือเป็นทุกข์ หรือทุกข์มาเป็นหนังสือกระดูก หรือหนังสือกระดูกเป็นทุกข์ถามกัน หรือใจเป็นทุกข์ ย้อนกันถามกัน เรียกว่าถามหาความจริง ที่นี้เวลาเราซักถามจริง ๆ แล้ว ทุกข์มันสักแต่ว่าทุกข์ มันไม่มีความหมายของมัน มันไม่รู้ว่ามันเป็นทุกข์นะที่นี้ใจไปให้ความสำคัญแก่มันว่า มันเป็นทุกข์ เป็นทุกข์แก่ส่วนใด เช่นเป็นทุกข์แก่กระดูก เช่นปวดหัวเข่ามาก ว่าหัวเข่าเป็นทุกข์ ถ้าคนตายแล้ว เอาหัวเข่าไปเผาไฟ หัวเข่าเป็นทุกข์ไหม หัวเข่าก็ไม่เป็นทุกข์ นั้น เห็นไหมละ ไล่กันไป ไล่กันมา เขาก็ไม่เป็นทุกข์ ทุกข์ก็ไม่เป็นทุกข์สำหรับมัน มันไม่มีความหมาย แล้วใจนี้ไปให้ความสำคัญเฉย

ๆ ใจก็ไม่ได้เป็นทุกข์ ถ้าใจไม่หลง ย้อนไปย้อนมา มันจะรู้ที่นี้ละ นี่แหละจิตมันจะหุดตัวเข้ามาเป็นตัวของตัวเอง

นี่แหละสร้างสวรรค์นิพพานขึ้นที่นี้ เข้าใจไหม พอเห็นอันนี้รอบแล้วจิตจะถอยจากนั้นมาเป็นตัวของตัวเอง แต่ก่อนมันไปยึดอันนั้นว่าเป็นเรานี้เป็นของเรา แข่งเรา ขาเรา ทุกข์ก็เป็นของเรา อะไรเป็นของเราไปหมด มันเลยไปกว้านเอาอันนั้นมาสร้างไฟเผาตัวเอง ที่นี้พอพิจารณาสิ่งเหล่านี้ ว่าต่างอันต่างจริง หนึ่งเนื้อเอ็นกระดูกเวลาตายแล้วไปเผา เขาไม่เห็นว่าจะอะไร เวลานี้เป็นทุกข์ มันทุกข์เพราะอะไร ตามอย่างนั้นละ ครั้นหากว่าทุกข์มาเป็นกายจริง ๆ แล้วทุกข์เกิดแล้วดับไป ทำไมกายยังไม่ดับ ถ้าหากว่าทุกข์มาเป็นกายจริง ๆ แล้ว ทุกข์ต้องตั้งอยู่จนกระทั่งถึงกายดับใช้ไหม ? นี่มันเกิดขึ้นชั่วคราวดับไปชั่วคราว อันนั้นก็เป็นอย่างนั้น อันนี้ก็เป็นอย่างนี้ เข้าใจหรือ ?

นี่เรียกว่า พิจารณาซักกัน มันทุกข์มากเท่าไร สติปัญญายิ่งหมุนตัว ๆ ๆ แล้วต่อไปมันก็รอบของมัน พอรอบของมัน มันก็รอบเข้ามาปุ๊บ เข้ามาหาหัวใจ ใจเป็นตัวมาหา เมื่อใจไม่เป็นมาหาโกหกเจ้าของเสียอย่างเดียว ใจเป็นใจ สิ่งเหล่านั้น กายก็เป็นกาย ทุกข์ก็เป็นทุกข์ ต่างอันต่างจริง กระทบกันหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรไม่หวั่น นั่นเพราะใจรู้เป็นตัวของตัวเองแล้ว ใจต่างหากเป็นผู้เอนเอียง นี่ให้พิจารณากันอย่างนี้ เมื่อสู่วันนี้ไม่ได้ เอ้า วันหลังพิจารณาอีก แต่อย่าคาดอย่าหมายนะ เอาปัจจุบันเป็นต้นเหตุเลย อย่าไปคาดไปหมาย วันนี้เรารู้อย่างนี้วันหลังจะให้เป็นอย่างนี้ไม่ได้นะ ต้องสร้างความรู้ขึ้นใหม่ ปัจจุบัน ๆ แก่กันในปัจจุบัน เข้าใจหรือ

อันนี้หลงตาเล่นมาเสียพอแล้ว พุดให้ฟังนี่นะ ฟังชิวากันแตก นี่พึดกันอย่างนี้แหละ ไม่ได้คำนึงถึงกันแตก ถามหาแต่เหตุกับผลความจริงอย่างว่า สุดท้ายต่างอันต่างจริง มันจะตายเวลานั้นก็ไม่หวั่น เห็นไหมละ ทุกข์ขนาดไหน ทุกข์ก็เป็นเรื่องของทุกข์ กายเป็นเรื่องของกาย จิตเป็นเรื่องของจิต ไม่มีอะไรได้เสียต่อกัน นั่น เวลามันพิจารณาแล้ว มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ไม่มีใครบอกมันก็รู้ เข้าใจหรือ นี่เรียกว่า ทุกข์ อริยสัจจ์ ทุกข์เป็นของจริง จริงอย่างนี้ ไม่กระทบกัน กายก็เป็นอริยสัจ จิตก็เป็นของจริง กายเป็นของจริง ทุกข์ก็เป็นของจริง ต่างอันต่างจริงแล้วไม่กระทบกัน ต่างอันต่างอยู่ นั่น เข้าใจหรือ ? เอาแค่นั้นก่อนภาวนา

ให้ทราบบ้างซีใจนี้ โธ ! สำคัญมาก ไม่มีใครเรียนได้รู้ได้ มีพุทธศาสนาเท่านั้นเป็นเอกเลย ติดตามร่องรอยของใจที่มันเกิดมาก็ภพที่ชาติก็กัปก็กัลป์มาถึงปัจจุบัน แล้วมันยังจะพาเกิดพาตาย ตัวใจเองไม่ตายนะ ออกจากร่างนี้ มันไปเอาร่างใหม่มา เรียกว่าเกิด ร่างนั้นดับเรียกว่าตาย อันนี้มันไม่ตาย มันออกจากร่างนี้ไป ไปตามบุญตามกรรม ถ้ากรรมดี มันก็พาไปสูง ถ้ากรรมต่ำตกลง ให้ตายไม่ตาย ไปจมในนรกก็ไม่ฉิบหาย ใจ

ไม่เคยตาย เพราะฉะนั้นจึงทนทุกข์ทรมานมากนะซิ และถึงนิพพานเป็นธรรมดาตายที่ไหน นั่นฟังซิ เรียนจนกระทั่งจบถึงขั้นที่ว่า นิพพานธาตุ กิเลสพังลงไปแล้วไม่มีอะไร ในสามแดนโลกธาตุเท่าเส้นผมที่จะมาผ่านให้เป็นความทุกข์ไม่มี มีกิเลสเท่านั้นซึ่งนี้เลย พอกิเลสพังแล้วไม่มีอะไรเลย โลงหมดเลย

นั่นอย่างนั้นนะท่านพันทุกข์ อ้อพันอย่างนี้เอง พันทุกข์ ก็อยู่กับธาตุกับชั้นธวัชวันหนึ่งเจ็บไข้ได้ป่วย ก็รู้ว่าเจ็บไข้ได้ป่วย ตัวมันเองมันก็ไม่รู้ว่ามันเจ็บไข้ได้ป่วย เราไปรับทราบมันเฉยๆ แล้วเราไม่ติด เราก็คือเรา นั่น เมื่อถึงกาลเวลาแล้วมันก็พังลงไป นี่ก็ติดออก หมดความรับผิดชอบ นั่น เท่านั้นเอง นี่จิตดวงนี้ตามให้ทันนะ

นี่แหละพุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก สอนตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน คือตัวกิเลสมันจะพาให้เกิดไปอีกก็กับที่กลับเหมือนที่เป็นมาแล้ว พอธรรมจับเข้าไปทันตัวมันแล้ว ฆ่าอันนี้ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว ตัดหมดอดีตเป็นมาแล้วไม่ยุ่ง ที่เป็นอนาคตไม่มีทางที่จะเป็นไปแล้ว ตัวให้พาเกิดพาตายคือตัวนี้ ฆ่าลงแหลกไม่มีเหลือแล้ว ตัดฝังเข้าใจใหม่ละ เอาละพอ

ถาม หลวงตาเจ้าคะหนูขอกราบเรียนถามปัญหาสักข้อ

ตอบ ปัญหาอะไรอีกก็จะไปอยู่แล้วนี่ มันจะตายแล้ว

ถาม หลวงตาเจ้าคะที่ว่าให้หนูไปพิจารณาศพตัวเองนอกทางจงกรม หนูก็ไปพิจารณาแล้วเจ้าคะ หนูกำหนดศพตัวเองไว้ข้างทางจงกรม เสร็จแล้วก็ดูไปดูมากวาดไปกวาดมา ก็รู้สึกว่ ศพตัวเองนี้เป็นน้ำเป็นดินและเป็นธรรมดาไป เสร็จแล้วก็กลับมาพิจารณาใหม่ เอาศพตัวเองเข้ามาไว้ในจิตเลยคะ

ตอบ ถูกต้องแล้วที่พิจารณานี้ เราอย่าคาด อย่าหมาย อย่าหวังจะให้มันเสร็จสิ้นให้ดูปัจจุบันเลย มันจะพาเสร็จพาสิ้นในปัจจุบัน ไม่ได้พาเสร็จพาสิ้นด้วยการคาดหมายนะ ความคาดหมายเป็นสัญญาอารมณ์เป็นเรื่องของกิเลส เรื่องปัจจุบันเป็นเรื่องของธรรมเป็นยังงี้ให้ติดตามดู พิจารณาหลายครั้งหลายหนมันคล่องตัวเข้าไป ๆ ต่อจากนั้นไม่ต้องบอกอีกแหละ ที่จะทำคล่องตัวเป็นยังงี้รู้อีก ๆ เข้าใจไหม

ถาม: แล้วหนูกำหนดเข้าไว้ในจิต เสร็จแล้วพิจารณามองจากตัวเราจริง ๆ เลย สลับไปมากับศพ พิจารณาจนชั่วชอง พอประมาณเที่ยงคืน มันก็บับลงไปปรากฏเป็นทุกข์ขึ้นมาเจ้าคะ แล้วมันก็วับลงไป มันสว่างอยู่อย่างเดียว นั่งอยู่ประมาณ ๒ ชั่วโมง แล้วก็ไม่มีอะไร มีแต่ความสุข มีปีติ

ตอบ หือ ไม่มีอะไร แต่อย่าปฏิเสธความรู้ณะ ไม่มีอะไร มีแต่ความรู้อันเดียว ยอมรับกัน ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็ลืมความรู้ของตัวเองอีก

ถาม เสร็จแล้วหนูก็กำหนดตัวผู้รู้ไว้ ที่นี้มาพิจารณาทุกข์ กระดูที่มันปวด
เมื่อยมาก

ตอบ พิจารณาไหนได้ทั้งนั้น เหล่านี้เป็นหินลับปัญญา อริยสังคคือหินลับปัญญา
ให้คมกล้าเพื่อความพ้นทุกข์

ถาม หนูจับไตรลักษณ์ออกมานี้ได้ไหมคะ

ตอบ ที่พิจารณามานี้ถูกต้องแล้ว ให้พิจารณาให้ละเอียดลออ มันจะซ้ำของของ
มันเอง อย่าไปคาดคะเนว่า ให้มันเสร็จมันสิ้นอย่างนั้นเวลานั้นเวลานี้เหมือนเราทำงาน
อย่างอื่นไม่ได้นะ

ทำงานอย่างอื่น เรายังกะให้เสร็จเวลาเท่านั้นเสร็จเวลาเท่านั้น แล้วแรงงาน อันนี้เป็น
เรื่องของโลก เรื่องของธรรมเป็นเรื่องปัจจุบันล้วน ๆ ตัดสินกันในั้น ที่จะไปคาดอดีต
อนาคต ไม่ถูก เข้าใจเหรอ แม้ที่สุ่วันนี้เรารู้แล้ว วันหลังเราจะพิจารณาให้รู้อย่างนี้ ไม่
ถูก ต้องบุกเบิกใหม่ พิจารณาใหม่ มันจะไปซ้ำของเก่าก็ตาม แต่มันเป็นวงปัจจุบัน ใช้
ได้ ๆ เลย ถ้าเรามาคาดบับผิดทันที เข้าใจใหม่ เอาแค่นั้นก่อน เอาอันนี้เป็นหินลับ
ปัญญา ตั้งขึ้นซิ ตั้งเราแตก ตั้งเขาแตก ตั้งทั่วโลกแตก เกิดแล้วตาย ๆ เราตายโลกเขาก็
ตายทั่วขอบเขตจักรวาล เป็นอย่างเดียวกันไปหมด หลงอะไรจิตนี้ มันก็วกเข้ามาหาตัว
เองผู้หลง นั้น เข้าใจหรือ นี้เราสรุปความนะ

ฝึกหัดซิ ของดีมีอยู่ไม่เอาชาวพุทธเรา เหลวไหลมากนะ เราจึงพูดได้เต็มเม็ด
เต็มหน่วย เพราะพูดด้วยความเมตตา เน้นหนัก ดูเท่าไร เหมือนกับว่าจุดลากขึ้น
อย่างแรง ความหมายว่างั้นนะ นี้เราจนตาย เราเป็นห่วงมากจริง ๆ เปิดออก ๆ
ธรรมะเปิดออก เพื่อให้รู้เนื้อรู้ตัว อย่าตายจม ถ้าไม่รู้เนื้อรู้ตัว ตายจม ๆ เลย เรื่องกิเลส
มันไม่ถอย เรื่องจะโกหกโลก กิเลสมันจะเอาให้จม ๆ ตลอดไป พูไม่ให้มีสำหรับกิเลส
มีแต่ให้จมทำเดียว เอาละไป

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd